

Gustaf Welander.

Född 1877 på Askare i Vansö, ^(Söcken) som
han ännu brukar. Han har lärt föl-
jande visor av gårdens folk som barn

Gustaf Melander
vid sin gård
i Västervik

Nu vill jag resa bort.

Gustaf Welanders

Nu vill jag re-sa bort till ett främmande
land. Nu får jag avsked tåggar och
räcka dig min hand. Adjo nu alla
vänner, som hållit mig så kär Nu får jag
bjuda er den ännu bästa hälsningen.

Nu vill jag resa bort. ~~~~~

v. 1
 Nu vill jag resa bort
 till ett främlands land,
 nu får jag avked taga
 och räcka dig min hand.
 Adjo² nu, alla vänner,
 som hållit mig så kär,
 nu får jag bjuda eder
 det ömaste farväl.

v. 2.
 Jag haft en mildan fader,
 som varit mitt förvar.
 Han är nu redan döder
 och lagder i sin grav.
 Nu får jag stå vid graven
 och fälla sorgens tår
 och ensam får jag vandra
 som ett förvillat får.

v. 3.

Jag var en fattig yugling
 omkring en tjugo år,
 som gav sig ut att vandra
 uti en värld så svår,
 där ingen räcker handen
 och säger: Kom till mig!
 Och ensam får jag vandra
 den sorgbestrodda stig!

v. 4.

Jag hade ock en flicka
 uti min ungdomstid.
 Den flickan var ej trogen,
 hon har bedragit mig.
 Hon har för mig bortvänt
 all glädje och all tröst,
 jag önskar att jag vore
 i graven undagömd.

v. 5.

(63)

Den flickan var en blomma
uti sin bästa vår.
Hon blommade så härligt
för mina ögon blå.
Men i sin bästa färg
så föll den blomman av
och jag fick aldrig skåda
en sådan flicka rar.

v. 6.

Vi knöts kärleksbanden
så hårt emellan oss
och lovade varandra
att aldrig skiljas åt,
men just som det blev knutet
upplöstes det igen
och jag blev helt förskjutet
utav min lilla vän.

v. 7.

(64)

Jag liknas vid en fågel
på denna vida jord,
som inte har en enda
att tala vid ett ord.
Men om jag hade vingar
som lille duvan har,
så skulle jag mig svunga
långt fjärran härifrån.

v. 8.

Jag är så full av oro
likt böljan i en damm,
som drives utav vinden
långt till ett främmand' land.
Där finnes ingen vila
i detta vida hav.
Här får jag sorgen strida
till dess jag läggs i grav.

Welaaver Hög: där inte finnes vila

Hjärtat klappar i mitt bröst.

Gustaf Welander

Hjärtat klappar i mitt bröst.

Lilla vän, min enda tröst,

är du från mitt hjärta viken,

vill jag ensam dö"

Hjärtat klappar i mitt bröst

v. 1

Hjärtat klappar i mitt bröst,
lilla vän, min enda tröst,
Är du från mitt hjärta sviken,
vill jag ensam dö

v. 2.

Aldrig vill jag glömma dig,
fast du svikit haver mig,
ly ditt namn är redan skrivet
i mitt hjärta in.

v. 3.

Vägen mellan dig och mig
var mig så behagelig
varje gång jag den besökte
Som en rosenstig.

v. 4

Tiden mellan varje gång
var mig alltid trygg och låg.
Tungen kunde hjärtat hindra
falskhet eller tvång.

v. 5

Om det himlens avsikt var
oss förena till ett par,
föfångt söker man att skilja
den Gud parat har.

v. 6

Kärleken, som varit ren
bli en börda, tung som sten,
när den lännas som en duva
ensam och allén.

v. 7

Lyckligt skall vårt liv förgå,
blommor skola väka på
vägen, den vi vandra skola,
tills vi bliva grå.

v. 8

Flästa ej uti ditt val,
tro ej falska tungors tal.
Kärleken är blind som döden.

Dygdes väg är smal.

Fånge på Felbergsborg.

Gustaf Welander.

Det viskar i den stilla

dalen. Vem viskar där? Det är ett

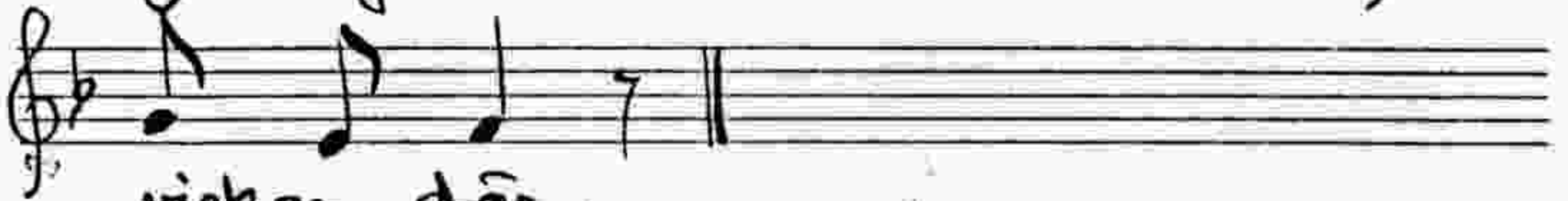
slag av näkter-gä-len, det

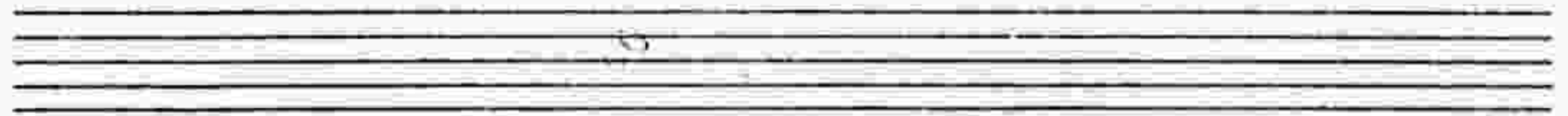
bäckens är. Nej, bäcken stannat, tyst

fä - geln är. Det är väl annat, som

viskan där.

Fången på Felbernborg
och Visburnö.

v. 1.

Det viskar i den stilla dalen.

Äm viskar där? —

Det är ett slag av näktergalen.

Det bäcken är!

Nej, bäcken stannat,

tyst fågeln är,

det är väl ansatt,

som viskar där.

v. 2.

En jungfru satt med en kraus i håret
vid Visburnbäck.

Hon var så skön som en ros om våren,
så frisk och tåck.

Hon viskar trögen:

Min matt var låp.

Så hemsk är skogen,

kom hem en gång!

Det suckar i den stilla dalen,
Vem suckar där? —
Det är väl duvaus suck i dalen.
Det floden är. —
Nej, duvan lilla
ej suckar så,
och Rhen är stilla,
Vem suckar då? ?

En yngling inom fångselmuren
i mörket satt.

Han suckade. Omkring naturen
göd sucken matt.

"Jag kommer, Klara,
men när, vet Gud."

Låt kajan svara —
hon är min brud.

v. 5

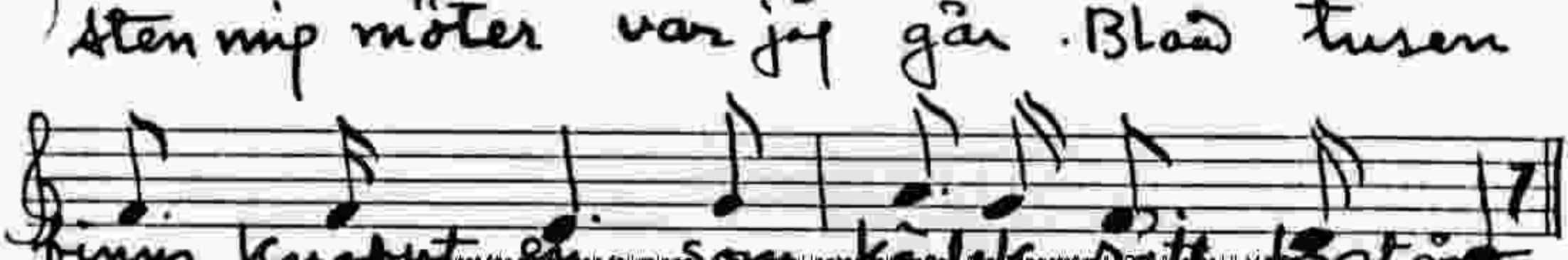
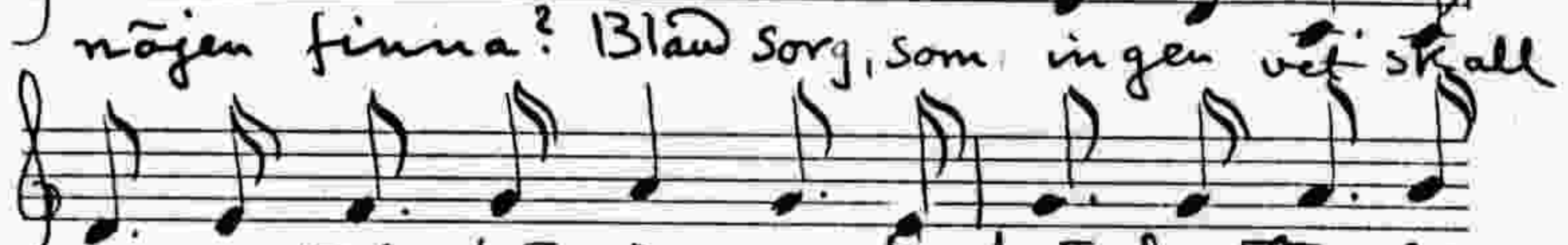
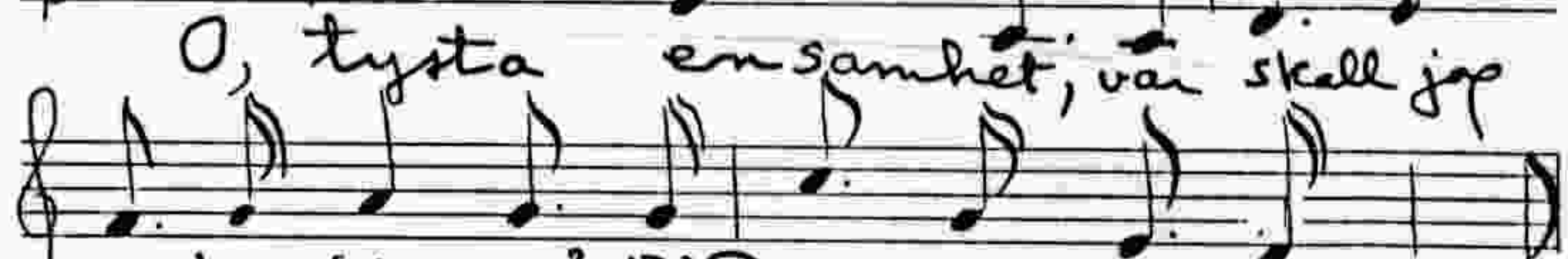
Den fångna ynglingen dog i bojan
 på Felberuborg
 och visburmän i dunkla kajan
 hon dog av sorg.
 När svanen landar
 på blomligt skär,
 de trognas andar,
 de mötas här.

v. 6.

Då solens första strålar glimma
 på klippans strand
 och tysta silverfiskar stimma
 på stenig strand,
 en var som fiskaren ~~håra~~ kaur
 håra kan,
 att när hon viskar,
 då suckar han.

O, tysta ensamhet.

Gustaf Welander

finns knappt en som kärleks rätt förstår

O, tysta ensamhet!

v. 1.

O, tysta ensamhet,
var skall jag någon finna?
Bland sorg, som ingen vet
skall mine dar förrinna.
En böda tung som sten
mig möter^{oo} var jag går.
Bland tusen finnas knäppt en,
som kärlek rätt förstår

v. 2.

Ett rent och redbart sinn
lilla vän, om du är trogen,
du finna skall hos mig,
fast inte jag är mogen,
men inom några år,
si då är jag tillheds,
kom då och giv mig tro,
ty då är jag tillheds.

för Albertina Anderssons visor. Mel. nästan
utom ingressen

både Albertina Andersson och Gustaf Welanders Sjunde "möter"

Men kanhända tycker du,
att jag är alltför ringa.
Du har en annan kär,
Som in ditt hjärta svingar.
Ja, rikedom och guld
det lätt försvinna kan,
men kärleken står fast,
och den aldrig skockna skall

Men giver du mig tro,
si då är jag förnöjder
att jordiskt äga dig,
annars har jag inga fröjder,
men Gud, som evig är,
han hjälper mig förvisst,
han hjälper mig förvisst,
han hjälper mig till sist.

Jag såg ett litet lam
uppi en branten klippa.
Den falska räven sprang,
när lammet ville dricka.
Ja, stackars litet lam,
som nu så narat blev.
Ja, så är gossars lag
att narra flickorna.

v. 6.

Emellan dig och mig låga,
där fändes upp en låga,
där fändes upp en eld,
som är en daglig plåga.
Ja, vem skall dämpa den
jag vet alls ingen råd
Jag sörjer till min död,
om jag dig ej kan få.
X X X

En herremann så stolt och bald.

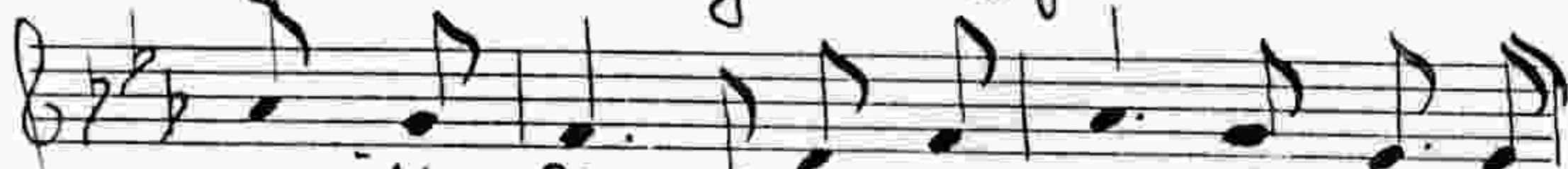
Gustaf Welander

En herremann så stolt och bald, som

ägde tusna guld och flere herman

i sitt vild fick se en flicka hud bland

parkens stamma ensam gå och

talade till herman så

En herremann så stolt och våld^o

v. 1

En herremann, så stolt och våld,
 som ägde turvor guld,
 och flere herremann i sitt våld
 fick se en flicka huld
 bland parkens stammar ensam gå
 och tåtade till henne så:

v. 2.

Mitt vackra barn, vad heter du,
 Säg mig ditt ljuva namn.
 Kom, sätt dig vid min sida nu
 i skogens blömlösterfamn.
 Vi vilja språkas vid en stund
 förtröligt här i enslig lund.

— Albertina Anderssons visor. Melodien nästan
 ka. Texten här sammanknytt.

"Mitt namn är Elin, men jag får
ej längre dröja här,
ty dagens sol snart neder går,
och jag skall plocka bär
i korgen, som jag har åt mor,
hon väntande i lyddan bor."

v. 4.

"Ack, Elin, ingen flicka söt,
så skön som dig jag sett.
Kom, vila i mitt öppna sköt,
Jag beder blott om ett:
ge mig en enda liten kyss!
Var icke rädd, ej någon lyss!"

v. 5.

Nej, nej, jag lovat har vid Gud
att ingen kyss ge bort,
förrän den dag jag skall stå brud,
och det sker innan kort,
och då skall Gustav hava den,
från barnsdomen han är min vän."

"Hör, Elin, Gustav fattig är,
ett torp jag honom skänkt.
Och heligt inför Gud jag svär:
du har min ära kränkt,
och torpet tager jag igen,
lev sen i sorgen med din vän!"

v. 7.

"Ej hjälper smicker eller löt
ni vet, i alla fall!"

"Om det också skall ske med knöt,
en kys jag taga skall
och till mitt hjerta trycka dig,
förrän du slipper ifrån mig!"

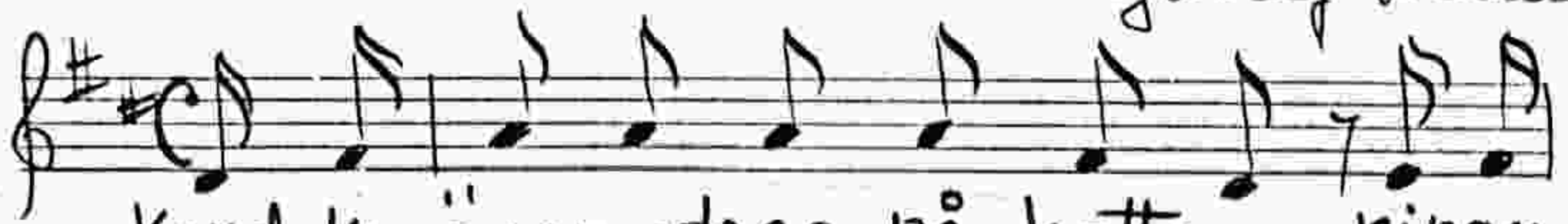
v. 8.

"Jo, pyttsan!" med en sidoblick
gav Elin kränkt till svar
och kastade sin korg och gick.
Med den stod herren kvar
och suckade: "En narr är den,
som gäcker kvinnotroheten!"

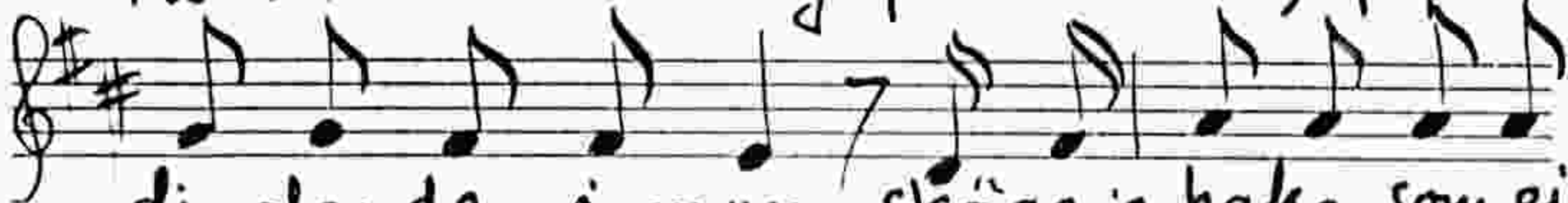
X X
X

Herrn prostens.

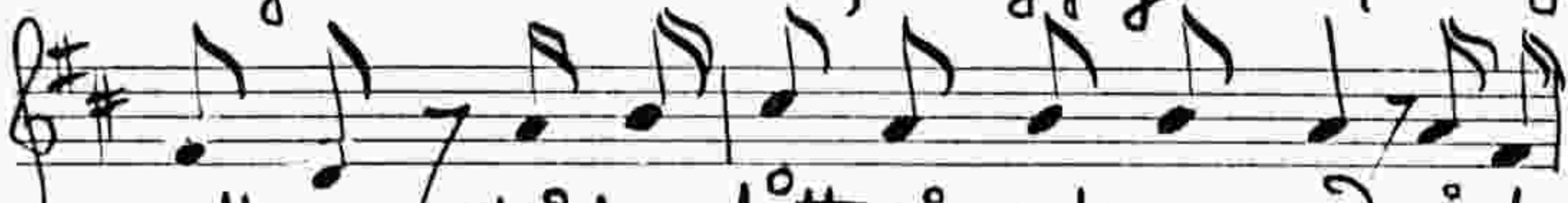
Gustaf Melander

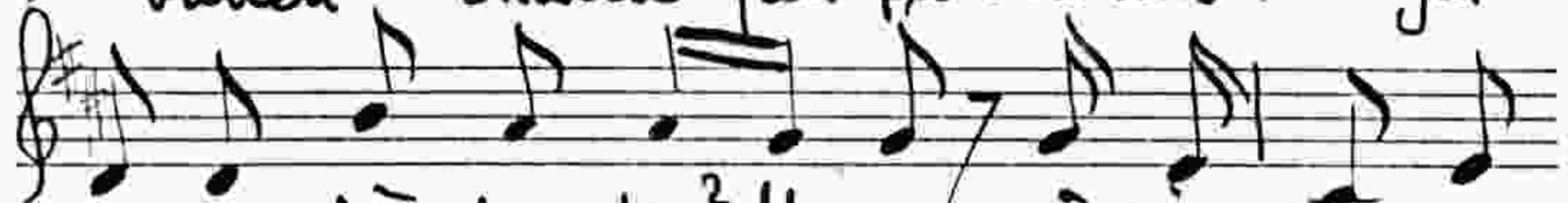
Vaxduks över-drag på hatten, pipan

dinglande i mun, skäggig haka, som ej

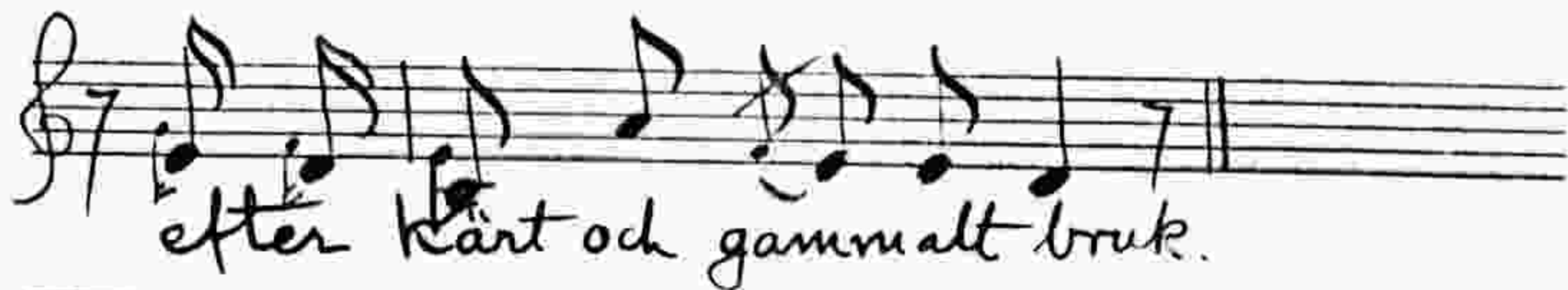
vatten skåda fått på veckans rund går herr

prosten lördagskvällen med sin stora

isterbuk snokande på alla ställen

Hen prosten.v. 1.

Vaxduks överdrag på hatten,
 pipa dimplande i mun,
 skäggig haka, som ej vatten
 skåda fått på vedans rund.
 går hen prosten lördagskvällen
 med sin stora isterbuke
 snokande på alla ställen
 efter kärt och gammalt bruk.

 v. 2 o. v. 3 se aut.

v. 4.

Stallet glömmes han ej heller.
 Där får Odde - Petter stroyk.
 När den stadens drängen quäller,
 dundrar prosten: "Ränn och ryk
 innerst in i! Har ej marren
 blivit halt, din himlakuud!
 Vilka prövningar som Herren
 sender mig varenda stund!"

v. 5.

Sen av sympati för svinen
 luffar Herren snålevarg,
 pannan ryukas, och på minnen
 märks nog, att han blivit arg.
 "Lyeta, sakamentiska kona,
 ligger där ej bröd i kon!
 Själva du borde i en månad
 äta vad du väkt åt son!"

v. 6

Se, god afton, lilla Kajsa!
 Är du ensam?! - Det blev fyst
 Och därefter någon "aj!" sa,
 och det lät som någon kysst.
 Ur sitt mörker han tuthäder,
 men hans pipa sloknad är,
 och Kajsa slatar sina kläder
 och på näsan rycker Från.

Ett han han glömt och-morgondagen.-

"Kors för fan - det bändag är!"

Och så slår han sig för magen:

"Vad man måste tråla här

för att visa bönder vägen

till det land de ej få se,

och ehuru man är trågen

så vär det rakt åt helvete!"

v. 8.

Kommen in han slänger katten,
ryter till: "Prostitua, våp!"

Skaffa genast Toddysvatten!"

Och sen går han till sitt skåp.

Där står fjärdingen och kruset,

fjärdingen med Guds ord i,

kruset, gömt till himlajuset

Skön medikan skall det bli.

X X
X

(87)

I Stralsborg där bodde...

Gustaf Welanders

I Stralsborg där bodde en adels-

man så rik. På guld och uppå

penningar fanns honom in-ger lik. Han

ägde blott en dotter, som var däre ligg och

skön. Hon älskade en vacker sjöman uti lön.

I Stralsborg där bodde. ~~~~~

v. 1

I Stralsborg där bodde en adelsman så rik
På guld och upå penningar fanns honom ingen lik
Han ägde blott en dotter, som var däjelij och skö
Hon älskade en vacker sjöman uti lön.

v. 2.

En sjöman har hon älskat, en sjöman vill hon ha,
En sjöman vill hon älska, till dess hon läggs i grav.
Så litet som hon spisade, så litet som hon drack
hennes hjärta det var särat, hennes sinne det var
svagt

v. 3.

En resa till Ostindien, dit sjöman skulle gå.
Hon var den stackars flickan hon månd sörja
Hon bjuder honom lycka och mången gång farväl,
Hon sörjde så svärlijen allt för sin lilla vän

v. 4

Den sjömannens betänmelserot den träffade in
Så sätter han sig ned och skriver brev till
vänner sin,
och uti första raden i brevet månde stå:
håll upp, min vän att sörja, jag kommer

nog ändå

och några år därefter kom där ett skepp i land,
 varpå den grynne fadern strak iland ner
 till strand.

Han bjuder den sjömannen i ensamt rum
 med sig.

Han hade ej i tankarna, att han mista
 skull sitt liv.

v. 6.

"O sjöman, o sjöman, du är ju den,
 som har förfört min datter,

oh du är ju hennes vän,
 jag vill ej på dig hämnas, tro mig,
 jag säger sant,

så vida att du lovar
 att du rygger ur mitt land.

v. 7.

Hog är jag den sjömannen, som din datter
 älskat har,
 men henne att förföra min avsikt
 aldrig var

vad vi tillsammans talade, det visste
 ingen om.

Hon är i mina tankar och hon går
 ej därifrån.

Den rysausvärda fadren han tändren hopskar,
sen far han fram den kniven, som han
inunder rocken bar.

Den sänker han i bröstet på sjömannen god,
nick ut och stängde dörren, lät en sinna i sitt blod

v. 9.

Jen gick han därifrån och till sin kära datter in.
Siom, älskade Maria, skall du finna vännen din.
Nu får du hålla bröllop med kärsten din,
Nu får du blod i bägaren i stället för vin

v. 10

När Maria såg sin fader vara nederstämt
då börjar hon att blekna, ^{med blod,} men fattar

hon såg sin kärast blöda ^{sedan mod,} och fick se
var kniven satt.

hon tag den aförfärad och lät den
i sin barm.

U. 11

Ö, fader, o fader, hör sista bönen min,
 lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid
 sjömans tid.

Nu säger jag ej mera för någon vän
 åt mig,
 nu slutas mina dagar,
 nu döer jag gladelig.

x x x

Noak.

Gustaf Welander.

Vi prisa högljutt gamla Testa-

mentets dar, då levde para-diset

nt-i en och vår. Vår Herre skipa-

de själv både lag och rätt, men nu för

tiden går det till på ett annat sätt, gu-
näs, traralla la, gunäs, traralla-
la, gu-näs, traralla lallalalala!

Noak

Gustaf Welauder.

(90)

v. 1

Vi prisa härligt gamla testamentets dar,
då levde paradiset uti en och var.
Vår Herre skapade själv både lag och rätt,
men nu för tiden går det till på ett annat sätt,
quäs, tarallalle, quäs, tarallalle,
quäs, tarallalalalalalle!

v. 2. ⊕

⊕ följ. versar se Adolf Fredrik Torsell,
Samma visa.

(91)

Men för att jorden ej för folkton skulle bli,
så lät Gud Noak från förstörelsen gå fri.
Han jämte sin familj ur sjönöd räddades
och i en ark av Herren själv instuvades
med gods, trarallalla, etc.

X

Och skutan höll, ty den var ej av engelsk plåt,
från Sverige var varenda bit i Noaks båt,
Och gubben Noak, glad att vara än vid liv
omfammar söner, döttrar och sitt eget viv
och grät, trarallalla etc.

En jägare gick sig ut att jaga
Guttif Metander (92)

En jägare gick sig ^{v. 1.} ut att jaga
uti en äng så grön!

På vägen där mötte han en flicka ...
Så fager och så skön.

^{v. 2.}
"Varthän, o, varthän, sköna flicka ...
varthän, du stolte mö?"

^{v. 3.}
"O, ja, jag skall gå hem till min fader ...
som uti luften bor."

^{v. 4.}
"Nå, vad skall du göra hos din fader ...
som uti luften bor?"

^{v. 5.}
"Jo, där skall jag blommas flocke ...
oh binda krausar små."

^{v. 6.}
"Nå, vem skall de krausarna äga?
som du de binda skall?"

^{v. 7.}
"Jo, dem skall lille vännen hava ...
som uti luften bor."

x x x